

[Finansministeren]

2) at ændre visse administrative bestemmelser på baggrund af den pr. 1. september 1991 stedfundne ressortomlægning, hvorved administrationen af bl.a. lov om tilskud til afvikling af studiegæld og om eftergivelse af studiegæld er overført fra Undervisnings- og Forskningsministeriet til Finansministeriet.

Baggrunden for ændringerne vedrørende opgørelsen af indkomstgrundlaget er den ændring, der ved lov nr. 218 af 10. april 1991 fandt sted af forskellige skattelove. Herved blev dobbeltbeskatningen af aktieudbytter ophevet, og som følge heraf skal der med virkning fra tilskudsåret 1993-94 ske en tilpasning af grundlaget for beregning af tilskud efter nærværende lov.

Tilskud til afvikling af studiegæld beregnes ud fra låntagerens indkomstgrundlag i det andet kalenderår forud for tilskudsåret, som går fra 1. april til 31. marts.

Indkomstgrundlaget har indtil nu været opgjort som summen af den personlige indkomst og positiv kapitalindkomst, dvs. det samme grundlag, som anvendes ved beregning af 6 pct.-indkomstskat, men uden bundfradrag. Til dette grundlag lægges et beregnet formueafkast af visse lavtforrentede aktiver som aktier og anpartar. Det faktiske afkast fragår i det beregnede formueafkast.

Efter ændringen af reglerne om beskatning af aktieudbytter indgår sådanne udbytter ikke længere i kapitalindkomsten og dermed ejheller i 6 pct.-grundlaget. Som følge heraf foreslås det, at udbytteindkomsten ikke længere skal kunne fragå i det beregnede formueafkast. Efter lovforslaget vil det således alene være kapitalindkomst efter personskattelovens § 4, stk. 1, nr. 4 og 5, hvori der indeholdes udbytteskat, der kan fragå i det beregnede formueafkast.

Folketinget har tidligere vedtaget tilsvarende konsekvensændringer i opgørelsen af indkomstgrundlaget i lov om statens uddannelsesstøtte og lov om social pension og lov om social bistand.

Herudover omfatter forslaget som nævnt en række ændringer af administrativ og teknisk karakter, der har til formål at ajourføre loven som følge af den stedfundne ressortændring og forenkle administrationen.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og bemærkningerne hertil, skal jeg på regeringens

vegne anbefale forslaget til Folketingets hurtige og velvillige behandling.

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Jeg tillader mig herved for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om psykologer m.v.
(Lovforslag nr. L 23).

Med vedtagelsen den 28. april 1992 af beslutningsforslag nr. B 41 pålagde Folketinget regeringen at fremsætte et lovforslag om autorisation af psykologer inden den 15. oktober 1992. Efter beslutningsforslaget skulle det ske efter følgende retningslinier:

»Der meddeles titelbeskyttelse til akademisk uddannede psykologer, og der etableres en autorisationsordning for psykologer med akademisk uddannelse og 2 års efteruddannelse i praktisk psykologarbejde.«

Ligeledes skulle der efter beslutningsforslagets nedsættes et sagkyndigt autorisationsnævn, der skal have til opgave at godkende ansøgninger om autorisation og at føre tilsyn med psykologers virke.

Det foreliggende lovforslag er udarbejdet på dette grundlag. Regeringen kunne i sin tid ikke støtte beslutningsforslaget, og regeringen kan heller ikke nu gå ind for lovforslaget.

Efter regeringens opfattelse er der for det første ikke behov for en autorisationsordning for psykologer, bl.a. fordi langt de fleste psykologer er offentligt ansat og deres kvalifikationer derfor klarlagt i forbindelse med ansættelsen. For det andet lægges der i lovforslaget – i overensstemmelse med beslutningsforslaget – op til en titelbeskyttelse af psykologer på forskellige niveauer, nemlig på den ene side autoriserede psykologer og på den anden side psykologer. Dette vil efter regeringens opfattelse skabe uklarhed og forvirring, som ikke gavner det forbrugervejledende formål, der, så vidt jeg kan se, ligger bag det stillede beslutningsforslag.

Regeringen må dog navnlig tage afstand fra den særlige konstruktion med et uafhængigt sagkyndigt autorisationsnævn, som efter beslutningsforslaget skal godkende autorisationsansøgningerne og føre tilsynet med de autoriserede psykologer. Konstruktionen er ikke blot et markant brud med den eksisterende ordning for autoriserede sundhedspersoner, hvor det er Sundhedsstyrelsen, der er pålagt de

[Sundhedsministeren]

nævnte funktioner, men er også unødvendigt bureaukratisk og uforholdsmæssigt omkostningskrævende.

Regeringen finder intet sagligt belæg for, at psykologer som faggruppe skulle adskille sig fra andre faggrupper inden for sundhedsvæsenet i en sådan grad, at det skulle være nødvendigt at etablere et særligt sagkyndigt nævn til at føre tilsyn med deres virksomhed.

I øvrigt henviser jeg til bemærkningerne til lovforslaget.

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Jeg tillader mig herved for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om hjemmesygeplejerskeordninger.

(Lovforslag nr. L 24).

Med det foreliggende forslag tilvejebringes der mulighed for, at en kommunalbestyrelse, hvis den ønsker det, kan overlade sine beføjelser på hjemmesygeplejeområdet til en selvvejende institution, som har driftsoverenskomst med kommunen.

Forslaget skal gøre det muligt at foretage den fornødne samordning af døgnhjemmeplejen. Jeg kan således henvise til, at der i sidste folketingssamling blev indsat en tilsvarende bestemmelse i bistandsloven.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale det til Folketingets velvillige behandling.

Justitsministeren (Engell):

Jeg tillader mig herved for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af retsplejeloven m.v. (Ændring af kompetencereglerne for meddelelse af anke- og kæretilladelser).

(Lovforslag nr. L 34).

Lovforslaget er en i det væsentlige uændret genfremsættelse af det forslag, der blev fremsat den 31. januar 1992 (L 215), og som var til førstebehandling den 19. februar 1992.

Lovforslaget har til formål at overføre kompetencen til at meddele tredjeinstansbevillinger og andre procesbevillinger fra Justitsministeriet til retterne.

Baggrunden for lovforslaget er, at Folketinget i 1989 vedtog et beslutningsforslag om, at kompetencen til at træffe afgørelse om tred-

jeinstansbevillinger (tilladelse til at indbringe en sag for Højesteret) af principielle grunde ikke længere skulle ligge i Justitsministeriet eller en anden instans inden for den udøvende magts område.

Folketinget tog ved behandlingen i 1989 ikke stilling til, hvortil kompetencen skulle overføres, og Retsplejerådet blev derfor anmodet om at foretage en gennemgang og vurdering af de forskellige muligheder for en sådan kompetenceoverførsel.

Retsplejerådet afgav betænkning i maj 1991. Retsplejerådet fremhæver i sin betænkning nr. 1222/1991, at rådet ikke har haft til opgave at redegøre for de fordele, der kan være forbundet med at lade kompetencen til at træffe afgørelse om tredjeinstansbevilling forblive i Justitsministeriet, og ej heller at foretage en afvejning heraf i forhold til andre muligheder. Rådets forslag er derfor ikke udtryk for en stillingtagen til, hvorvidt kompetencen bør flyttes fra Justitsministeriet.

Lovforslaget er identisk med det af Retsplejerådet udarbejdede lovudkast og er ikke udtryk for regeringens ønsker på dette område. Regeringen har dog – i lyset af Folketingets vedtagelse – fundet det rigtigst at genfremsætte lovforslaget.

Regeringen finder således, at der fortsat er gode grunde til at opretholde den hidtidige ordning. Hvis den gældende kompetenceordning fortsat ønskes ændret, kan regeringen dog i det hele tiltræde Retsplejerådets forslag.

Der findes i en række love bestemmelser om kompetencen til at meddele oprejsningsbevillinger, som ikke er indarbejdet i Retsplejerådets lovudkast. Jeg mener, at en eventuel ændring af disse bestemmelser kan afvente Folketingets generelle stillingtagen til, hvor kompetencen til at meddele procesbevillinger fremover skal ligge. Jeg har heller ikke fremsat forslag om ændring af den færøske og grønlandske retsplejelov, idet den sædvanlige forudgående høring af hjemmestyremyndighederne mest hensigtsmæssigt kan gennemføres, når det er afklaret, hvilken model der fremover kommer til at danne grundlag for de danske regler.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og de bemærkninger, der ledsager det, skal jeg anbefale forslaget til det høje Tings velvillige behandling.